

Sí a la violència

Ens trobem inclosos dins una plenitud de violència que em fa esferèir tan sols de pensar-ho. Tots els dies, en la premsa, podem llegir aquesta sobresortint aptitud dels homes per odiar-se... Violències ideològiques que tenen com a conseqüència l'anomenada guerra «freda», la guerra cruenta entre els països, la lluita entre els diferents estrats socials, la intolerància entre dretes i esquerres, la intransigència entre les ambicions del capital i les rebelions dels obrers lògicament inconformats, els enfrontaments entre les forces de l'ordre i les incontinències dels «inadaptats»..., etc... i fins i tot, en darrer o primer lloc —no ho sé—, l'odi violent entre les màquines que s'enfronten mútuament... (llegim-hi: accidents de carretera).

Totes aquestes violències que conformen, dissortadament, el pa nostre de cada dia són, potser, conseqüència d'un imens subconscient d'egoisme que portem soterrat dintre nostre i que està sempre llest a autodefensar-se i a vomitar a l'exterior tota la violència necessària per poder sobreviure; i conseqüència, també, d'un instint atàvic d'orgull del nostre jo que no vol ser humiliat i que no vol perdre mai... **Jo, jo, jo i sempre jo...** Per sobre dels altres... Hem fet un déu d'aquesta supervivència egocèntrica i la defensem amb unghes i dents... D'aquí neix la violència, fruit —en gran part— de l'egoisme dels uns o dels altres. Però no hi creiem en aquesta violència que prescindeix dels drets de l'home, a fi que triomfin els drets meus. Estem convençuts que per desarrelar aquesta violència que ens envolta, no hi ha altre remei que acceptar una nova violència més sublim, més endinsada, més humana, més evangèlica... Ens referim a aquella violència nascuda de la nostra intel·ligència i de la nostra íntima espiritualitat capaç de lluitar contra nosaltres mateixos, contra el nostre egoisme narcisista, acceptant la presència, els drets, la raó, el pensament, la bona voluntat, la fe, almenys, dels altres... **A aquesta violència diem: Sí.**

Perquè l'antiegoisme és una actitud de lluita que ningú no pot desmentir com una mediació vers un món millor. Perquè l'antiegoisme no se'ns presenta com una cosa feta sinó com un quefer. I un quefer imposat: a) Per la mateixa naturalesa com una necessitat per la consecució d'una autèntica **comunitat** d'homes.

b) Pel mateix home com una col·laboració a millorar-se amb l'ajut dels altres.

I sense la violència interior és impossible tot antiegoisme. **Importa la cooperació humana perquè aquesta violència de portes endins assoleixi en nosaltres la no-violència de portes enfora.** Tots els homes senten d'una manera més o menys subconscient i en un instant o instants de la seva vida aquesta urgència d'antiegoisme, que se'n dirà desig de purificació, d'íntima pau, de redempció... En aquest sentit experimentem

la imposició de l'altruisme. Però com que simultàniament es tracta d'imposar-nos a nosaltres mateixos una dimensió que està per sobre del nostre cos, sorgeix la lluita interna, aquella que no surt fora. Que això precisament significa **imposar: posar dintre**, implicant sempre certa violència, més dura quan menys coneguda pels altres. Però és una imposició que Déu afavoreix, per quant: 1.ª) la va esculpir, com un alliberament, en el cor de l'home; 2.ª) perquè resumeix tot l'Evangeli del Crist.

D'aquest ajuntar els extrems —col·laboració meva, col·laboració dels altres—, fins a la unió d'un sol sentir —de l'home amb l'altre home—, neix aquest desconegut sentit de violència. Violència que als principis serà molt aspra, però que quan s'hagi convertit en costum, serà victòria, ferma, llibertat, donació, comprensió mutua entre els homes. En una paraula, aquesta autèntica, veritable i noble violència individual contra el propi egoisme, tindrà el valor desconegut d'una paraula vella: **Justícia.**

Aquesta lluita íntima per mig amagar la nostra ideologia, mentrestant intentem comprendre la ideologia dels que ens envolten i ens fan controvèrsia, en lloc de devenir una fatalitat pel propi «jo», serà un meravellós consol; consol de l'artista en sentir en el seu esforç la resistència del propi cos saturat d'orgull, que és la millor prova que hi haurà una obra perfecta: l'ofrena de la pròpia vida al proïsme.

Pensem que aquesta actitud d'entrega i de continuada comprensió és quelcom que ens interessa i que es pot portar a terme pel bé d'aquesta humanitat martiritzada pels odis. No oblidem tampoc que aquesta ofrena implica **voler (voler que aquí significa voler contra mi mateix)**. En aquest particular **voler** està el gran secret —la gran complicació com alguns creuen— de viure pels altres, no per mi. A la fi, l'estimació universal —aquell «estimeu-vos els uns als altres» del Crist—, no és una qüestió d'aïllades actituds heroïques, sinó de resolucions continuades; un programa necessari de ser homes, que la majoria dels homes no practica. **És morir a nosaltres mateixos per reviure en els altres**, sempre cercant ser com el gra de blat que ens descriu el poeta:

«De nuevo se abre el grano...
para surgir de nuevo...
y otra vez a la tierra, anhelo inextinguible
ante la norma única de la espiga perfecta,
de una suprema forma, que eleve a lo imposible
el alma...» (Juan Ramón Jiménez).

Solament així, aquesta violència interior contra el nostre egoisme, moment a moment acceptada per tots els homes, pot acabar amb la violència exterior que pertorba i mata la possible autèntica felicitat del nostre món actual.

M. E. P.

EXCLUSIVISTA DE INDUSTRIAS

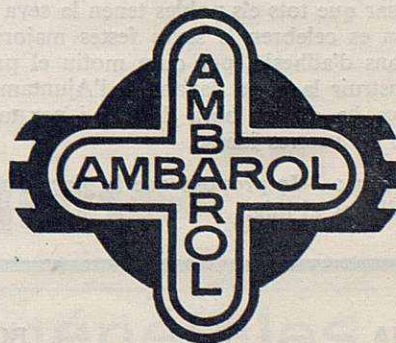
Droguería Martí

PINTOR

Pintura Moderna, Rótulos, Papeles Pintados

SANTA EULALIA DE RONSANA

La Sagrera Tel. 8

VENTA DE PAPELES PINTADOS,

PINTURAS Y ARTICULOS DE LIMPIEZA